1

Suzanne

Existujú dobré a zlé výročia. Toto bolo zlé a Suzanne sa tento okamih rozhodla osláviť nočnou morou.

Bola zavalená ako zvyčajne, telo mala nehybné a uväznené pod bremenom ťažkým ako betón. Sneh mala v ústach, v nose, v ušiach. Jeho sila a tlak ju drvili. Ako hlboko bola? Ktorým smerom bolo hore? Bude ju niekto hľadať?

Snažila sa kričať, ale nevydala zo seba nič, absolútne nič...

„Suzanne..."

Niekto volal jej meno. Nedokázala mu odpovedať. Nedokázala sa pohnúť. Nedokázala dýchať. Hrudník mala stlačený.

„Suzanne!"

V tme a panike počula ten hlas.

„Niečo sa ti sníva."

Cítila, ako sa jej čosi dotklo pleca, a ten pohyb ju z jej zmrznutej hrobky katapultoval späť do reality. Posadila sa, ruku si priložila na krk, lapala vzduch.

„Je to v poriadku," povedal hlas. „Všetko je v poriadku."

„Mala som... sen. Ten sen." Bol taký skutočný, až očakávala, že bude obklopená ľadovými kryštálmi, nie pokrčenou posteľnou bielizňou.

„Viem." Hlas patril Stewartovi, ruku mal na jej chrbte a jemne ju hladkal. „Kričala si."

Až teraz si všimla, že má bledú tvár a okolo úst úzkostlivé vrásky.

Mali na to svoj postup, ale už dlho ho nemuseli využívať.

„Bolo to také živé. Bola som tam."

Stewart rozsvietil svetlo. Rozlialo sa po spálni, osvetlilo tmavé kúty a odohnalo posledné zvyšky nočnej mory. „Si v bezpečí. Len sa rozhliadni."

Suzanne ho poslúchla, no jej predstavivosť bola stále uväznená pod ťarchou snehu.

Okolo nej však nebol nijaký sneh. Nijaká lavína, len teplá, útulná izba v Glensay Lodge. V kozube tancovali zvyšky ohňa a cez medzeru v závesoch prenikala dnu čierna tma nekonečnej zimnej noci. Závesy ušila sama z luxusnej tartanovej látky, ktorú objavila pri prvej návšteve Škótska. Stewartova matka tvrdila, že je to tartan ich klanu, ale Suzanne záležalo len na tom, aby tie závesy počas chladných nocí neprepúšťali zimu a izbu trochu zútulnili. Ušila aj deku, ktorá bola prehodená konča postele.

Na stolíku pri okne stála fľaša jednosladovej whisky z miestneho liehovaru a vedľa nej Stewartov prázdny pohár.

Bolo tam aj jej obľúbené kreslo s mäkkými, nadýchanými vankúšmi. Román, ktorý ju veľmi nezaujal, ležal otvorený vedľa pletenia. Deň predtým dorazila nová zásielka vlny a farby ju nadchli. Sýte fialové a modré odtiene kontrastovali s jemnejšími odtieňmi vresu a sýtej smotany, pripravené rozžiariť paletu bielej a sivej, ktorá sa rozprestierala za oknami. Vlna jej pripomínala divý škótsky vres, ktorý rástol v údolí na začiatku a na konci

leta. Myšlienka na to ju potešila. Keď sa oteplilo, rada chodila skoro ráno na prechádzky a pozorovala vresovisko, keď slnko rozpúšťalo hmlu.

A bol tu aj Stewart. Stewart s láskavými očami a nekonečnou trpezlivosťou. Stewart, ktorý stál po jej boku už viac ako tri desaťročia.

Žila na Škótskej vysočine, tisíce kilometrov od ľadových svahov vrchu Mount Rainier. Napriek tomu sa ten sen vznášal nad ňou ako mrazivá hmla a ovplyvňoval jej myšlienky.

„Ten sen som nemala už vyše roka." Čelo mala vlhké od potu a nočná košeľa sa jej lepila na telo. Vzala si pohár vody, ktorý jej ponúkol Stewart.

Mala sucho v hrdle a voda ju upokojila a ochladila, no ruka sa jej tak veľmi triasla, že časť z nej vyliala na perinu. „Ako môže mať človek nočné mory aj po dvadsiatich piatich rokoch?" Chcela na to zabudnúť, ale telo jej to nedovolilo.

Stewart vzal pohár a položil ho na nočný stolík. Potom ju objal. „Blížia sa Vianoce a vždy je to najstresujúcejšie obdobie roka."

Oprela si hlavu o jeho plece a vychutnávala si ľudské teplo. Nie sneh a ľad, ale telo a krv.

Živé.

„Milujem toto ročné obdobie, lebo dievčatá prídu domov." Ovinula mu ruku okolo pása a želala si, aby sa prestala triasť. „Minulý rok som ten sen nemala ani raz."

„Pravdepodobne ho vyvolal telefonát od Hannah."

„Bol príjemný. Na sviatky príde domov. To je tá najlepšia správa. Nemala by vyvolať nočnú moru." Stačila však na to, aby vyvolala myšlienky a spomienky.

Tušila, že chudera Hannah bude mať vlastné myšlienky a spomienky.

Stewart mal pravdu, že toto ročné obdobie nebolo nikdy ľahké. „Sú to už dva roky, čo tu boli Hannah, Beth a Posy spolu."

„Som nadšená.“ Očakávanie jej zlepšilo náladu. „Bude to o to výnimočnejšie, keďže Hannah to minulý rok nestihla.“

„To zvyšuje očakávania.“ Stewart znel unavene. „Netlač na ňu, Suzanne. Je to pre ňu ťažké a teba to bude bolieť.“

„Nebude.“ Obaja vedeli, že je to lož. Zakaždým, keď sa Hannah vzdialila od rodiny, to bolelo. „Chcem, aby bola šťastná, to je všetko.“

„Jediná osoba, ktorá môže urobiť Hannah šťastnou, je Hannah.“

„To mi nebráni, aby som sa jej pokúsila pomôcť. Som jej matka.“

Pozrela mu do očí. „Som jej matka.“

„Viem. Ak chceš počuť môj názor, má veľké šťastie, že ťa má.“

Šťastie? Na začiatku život týchto dievčat vôbec nebol šťastný. Spočiatku sa Suzanne desila, že udalosti z detstva zničia Hannah život, no potom si uvedomila, že nesmie dopustiť, aby sa to stalo.

Urobila všetko, čo mohla, aby im to vynahradila a ovplyvnila ich budúcnosť. Pre dcéry chcela to najlepšie, ale tá záťaž bola obrovská. Tlačila ju k zemi a boli dni, keď mala pocit, že ju takmer zlomí. Donútila Stewarta, aby to bremeno niesol tiež.

Vina preživšieho.

„Obávam sa, že som neurobila dosť. Alebo že som to neurobila správne.“

„Určite si to občas myslí každý rodič.“

Suzanne vystrčila nohy z postele s úľavou, že môže vstať. Chodiť. Dýchať. Pozerať sa na východ slnka. Popreťahovala si plecia a zistila, že ju bolia. Minulé leto dovŕšila päťdesiatosem rokov a práve teraz cítila každý z nich. Bola tá bolesť skutočná alebo šlo iba o spomienky? „Ten sen bol hrozný. Znova som sa tam ocitla.“

Dusila sa v zasneženej hrobke bez vzduchu.

Aj Stewart vstal. „Prejde to.“ Načiahol sa po župane. „Nebudem sa ťa pýtať, či o tom chceš hovoriť, lebo to nikdy nerobíš.“

Ani tentoraz to nebolo inak.